

Nr 28.

Av herr **Källman**, om ändrad lydelse av § 24 i förordningen om landsting.

Prisstegringen och penningevärdets fall de senaste åren ha i allmänhet medfört som konsekvens höjning även av löner och arvoden.

Den ersättning, som år 1913 tillerkändes landstingsmän, boende å annan ort än där landstinget sammanträdde, med sex kronor per dag och som 1917 utsträcktes att gälla alla landstingsmän, har redan från början med skäl ansetts såsom alldeles för låg. De landstingsmän, vilka under det landstinget pågått haft att uppehålla sig utom sin hemort, samt befunnit sig i mindre gynnsamma ekonomiska omständigheter, hava för uppdragets fullgörande fått vidkännas en för dem kännbar förlust.

Med den ändring i 24 § landstingsförordningen, som företogs vid 1917 års riksdag, får det anses visat att riksdagen icke har någon principiell invändning mot att landstingsmän jämväl erhålla någon ersättning för förlorad arbetsinkomst.

Med erinran härom och då det torde vara allmänt erkänt att det arvode, som nu utgår för ifrågavarande uppdrag, är orimligt för lågt i alla de fall där landstingsmannen är beroende av sin arbetsinkomst, får jag utan vidare motivering hemställa,

att riksdagen måtte besluta att 24 § kungl. förordningen om landsting måtte erhålla följande ändrade lydelse:

24 §.

Landstingsman eller suppleant åtnjuter av landstingets medel i dagtraktamente under landstingets möte femton kronor ävensom ersättning — — — — — där resan såmedelst sker.

Stockholm den 22 januari 1918.

G. W. Källman.

